

Byrået

bærer en stor Del af sin Eiendom af det tiendepligtige Hartkorn, hvortil kommer, at der tillige i Landkommunalloven er taget den Bestemmelse, at det skal overlades til Amtsraadet at afgjøre, hvilket Forhold der skal være mellem Pigning paa Hartkorn og Pigning paa Formue og Leilighed. Det har jo stillet sig saaledes rundt om i Landet, at netop den langt større Del af Skatterne ude paa Landet lignes paa de faste Eiendomme, der er et saa aldeles ulige Skatteobjekt, som det nu er, og den langt mindre Del paalignes Formue og Leilighed, saaledes at man ikke kan ramme dem, der væsentlig af de faste Eiendomme faae den Indtægt, som skulde rammes ved Formue og Leilighed. Det kunde fremstilles saaledes, at man f. Ex. kunde tage et Jordmaal paa 50 Td. Land og stille det ved Siden af et et Jordmaal paa 500 Td. Land, hvoraf det ene havde tiendefrit og det andet tiendepligtigt Hartkorn liggende i samme Kommune. Ville de Herrer se herpaa og deraf drage Slutninger, saa vil de finde, hvor ulige et Skatteobjekt fast Eiendom netop her paa Landet er, og at det er høist mærkværdigt, at det har kunnet bestaa i en saa lang Tid. — Med Hensyn til denne Sag vil jeg slutte med en Bemærkning overfor den ærede Minister, der siger, at den ærede Minister efter de Erfaringer, der ere gjorte, ikke har fundet Anledning til at komme ind paa nogen almindelig Lovgivningsvirksomhed for den kommunale Beskatning. Jeg vil ogsaa sige, at det i en vis Forstand er fuldkommen rigtigt, og jeg vil endog gaa saa vidt, at jeg vil sige, at de Udtalelser, der falde her om denne Sag, ikke ene skulde være dem, der kunde foranledige en Lovgivning af en saa omfattende Natur. Men paa den anden Side haaber jeg dog, at de Forhandlinger, der nu føres om denne Ting, maatte bringe vedkommende Skattegydere baade paa Landet og i Byerne til at tage denne Sag under nærmere Overveielse og vide, at det, saa snart de gjøre deres Indsyndelse gjældende, da ogsaa virkelig kan lyffes dem at sætte en retfærdigere Skatteligning igjennem, da jeg ikke tvivler om, at, naar det bliver klart for de fleste af dem, saa vil baade det høitærede Ministerium og Landstinget ikke kunne modstaa en saadan levende Opfattelse af, at der her er Noget, som maa forandres. Jeg skal sige en Bemærkning til med Hensyn til Skat af faste Eiendomme, som jo ogsaa oplyser dette noget. I Loven om den kom-

munale Beskatning af 11te Februar 1863 findes der nogle Bestemmelser om, hvorledes Kjøbstadeiendommene skulde opmaales, og en Mængde Bestemmelser om, hvorledes der skal føres Bog over dem, og der siges tillige, at Kæmmerkassen skal sørge for at opkræve, hvad Statskassen skal have af disse faste Eiendomme. Med Hensyn til den Del, som Statskassen skal have af disse Eiendomme, da er der slet ikke Tale om at lægge nogen yderligere Skat paa dem, det er fastsat, der er ikke Tale om at forhøje denne Skat, saaledes som Tilfældet er med de kommunale Skatter paa de faste Eiendomme. Man ser altsaa, at, hvad Staten selv angaar, har den ikke fundet, at det var rigtigt paa et Skatteobjekt som dette at forhøje Skatterne. Der er imidlertid et andet Spørgsmaal, der har været bragt frem i den senere Tid, og som staar i en ikke fjern Beryring med den Lov, som her foreligger. Naar man ser rigtig efter, hvorledes det i Kjøbstaderne stillet sig med smaa Eiendomme, da er det en mageløs ulige Bygningsafgift, der svares, navnlig ude paa Landet, og jeg vil gjøre opmærksom paa, at der vistnok kunde være Opfordring til heri at gjøre en Forandring. Det maa maasse være mig tilladt at oplæse et Par Linier, vedrørende Bygningsafgiften, fra den Kommune, som havde fremsat de Ønsker om en Forandring i Lovgivningen, af hvilke jeg før tillod mig at oplæse Noget. Hvad der her siges, staar i en nær Forbindelse med Muligheden af at lægge en større Skat paa de mindre Eiendomme, som egentlig udelukkende indskrænte sig til at være de Steder, hvoraf et Næringsbrug faar sit Erhverv. Der yttres saaledes: „Den saakaldte Bygningsafgift, som de Næringsdrivende maa udrede af hele deres Beboelsesleilighed, synes, om end Lovgivningen i de senere Aar har indført flere Lempelser, dog at stille disse ugunstigere end Jordbrugerne, som kun svare Skat af deres Jord, men have Bopælen afgiftsfri. Leiligheden synes at forbre, at Afgiften kun svares af Værkstedets Gladerum, der er den Næringsdrivendes Indtægtskilde, men at hans Beboelsesleilighed isvrigt bliver fri ligesom Jordbrugerens. Kun for saa vidt, som nogle Næringsdrivende f. Ex. Murere, Skrædere og Lignende intet særligt Værksted have, ville disse Beboelsesleilighed for en Del være at beskatte“. Her maa nu imidlertid strax bemærkes, naar der tales om